

ШКОЛАТА БТА

Стажантски бюлетин за БТА

„Школа БТА" откри лятна фотоизложба на стажантите си фоторепортери

ВИОЛЕТА СТОЯНОВА, СТАЖАНТ ВИНЮ

Генералният директор на Българска телеграфна агенция (БТА) Кирил Вълчев наградява стажант фоторепортера Кристиан Спасов, 11 клас в „Национална професионална гимназия по полиграфия и фотография“ (НПГПФ), който събра най-много гласове за снимка, заснета на откриването на изложбата „Глад 2.0“ в Националния военноисторически музей.

В 15:00 ч. в сградата на Българската телеграфна агенция в София днес се състоя фотоизложба под мотото „Лято в БТА“, организирана от „Школа БТА“.

Фотографиите са заснети по време на стажовете в Агенцията. На терасата на сградата на БТА бяха представени шест автора с по пет репортажни снимки на ученици от Националната професионална гимназия по полиграфия и фотография – Боян Топчийски, Атанас Стоянов, Кристиан Спасов и Ралица Борисова, както и на студенти от Софийския университет „Св. Климент Охридски“ – Никола Колев и Александрина Петева (стажант фоторепортер във Варна).

За визуалното оформление на събитието се погрижиха студентите от отдела за дизайн „Облик“ – Валентина Александрова, Кристина Кирова и Натали Желязкова, които изработиха поканите, плаката и информационния бюлетин за изложбата.

Гласуването за три от фотографиите беше осъществено чрез специално подготвена онлайн платформа, достъпна чрез QR код, направен от стажантката Златина Иванова от отдел „Маркетинг“.

В нея се събраха над 117 гласа на посетителите – колеги от Агенцията и съученици на авторите.

Резултатите от гласуването бяха обявени непосредствено след пристигането на генералния директор на БТА, Кирил Вълчев, който лично връчи грамотите на отличените участници.

Грамоти получиха:

Първо място: Кристиан Спасов, ученик в НПГПФ, за снимките си от откритото на изложбата „Глад 2.0“ в Националния военноисторически музей по повод 109-ата годишнина на музея.

Второ място: Никола Колев, студент по журналистика в СУ „Св. Климент Охридски“, за фотографията си на култовото стълбище на сградата на БТА.

Трето място: Ралица Борисова, ученичка в НПГПФ за фотографията си от изложбата на скулптора Огнян Читаков в арт галерията на Вежди Рашидов.

Проведе се опознавателен тур в магичната Северозападна България

РАЛИЦА НОНЧЕВА, СТАЖАНТ

„Не очаквахме толкова трудно изкачване, но се оказа голямо приключение да посрещнеш изгрева, в деня на лятното слънцестоене, на връх Ведерник“, сподели Леонора Константинова от отдела за дизайн на БТА. Тя е един от 16-те участници в опознавателния тур за новопостъпили колеги и стажанти, организиран от „Школа БТА“ в Северозападна България. В БТА е от четири месеца и е една от петимата, успели да изкачат връх Ведерник.

„Стараме се поне веднъж годишно да организираме събития за сближаване на екипите в агенцията и за приобщаване на новите колеги, които стават все повече“, каза Анета Паунска, ръководител на „Школа БТА“. С колегата ѝ Гавраил Гавраилов работят два месеца по маршрута, настаняването и програмата. „Всеки сам поема разходите си. Затова трябва да сме на ниво и програмата да е наистина интересна.“, сподели Гавраилов, специалист по развитието на работната сила. Маршрутът на тура включваше: София, с. Праужда, с. Боровица, Белоградчик и Чипровци. В него участваха колеги от „Международна информация“, „Пресфотото“, „Облик“ и „Дигитализация“. Транспортът беше споделен, а първата спирка – с. Праужда – за фестивала на изгряващото слънце „Слънчева Праужда“, който се проведе на 21 и 22 юни.

ВЕДЕРНИК

Връх Ведерник е висок едва 1124 м., но се извисява със стръмни склонове над белоградчишкото село Праужда, разположено в северната част на планинския рид Ведерник. „На върха е имало римска крепост. От Белоградчик, през село Праужда е минавал римски път, който се е изкачвал по рид нагоре. От Ведерник започват Белоградчишките скали“, казва Емил Цанков, организатор на фестивала „Слънчева Праужда“, който беше и водач на групата.

С. ПРАУЖДА

Посрещането на слънцето на Ведерник е част от програмата на фестивала, на който тази година присъстваха над 300 души.

Село Праужда, което според Уикипедия е наброявало 796 души към 1934 г. и 31 към 2018 г., днес се обитава постоянно от едва 12 души. Публикация на Община Белоградчик гласеше, че в празничната програма участват школа „Народни танци“ към Детски комплекс – Белоградчик, група „Чаровни години“ към НЧ „Развитие – 1893“, читалище „Развитие – 1896“ – с. Салаш, певческа група „Пей сърце“ към Пенсионерски клуб „Магона“, Фолклорен танцов състав „Дунав“, Дунавия-Гомотарци, народни състави от община Чупрене и община Ружинци. Гост изпълнители бяха Ана-Мария и Злати Петров.

Бетеанци имаха възможност да опитат деликатеси от турлашкия край, като „косачко кисело“ – супа от суха чушка, копър, краставици, вода, оцет и пресен чесън, „бел муж“ – мезе, подобно по вкус на кашкавала и приготвено от неосолено прясно сирене и брашно, направено пред очите на гостите, турлашка баница, направена на жив огън, турта, чушки гнъетене с боб, хляб в црепня, боб в гърне и още много специалитети от месната кухня.

ХРАМ „СВЕТО ВЪЗНЕСЕНИЕ ХРИСОВО“

Праужда е място, забулено в мистика и тайни, разказва Емил Цанков. По неговите думи символиката в името на селото е свързана със слънцето. В почти

обезлюденото село се намира храм „Свето Възнесение Христово“, който е обявен за паметник на културата от национално значение и тази година отбелязва 170 години. Построен е през 1855 г. върху основите на древен храм, върху тракийска могила.

Параклисът е известен със своите вградени плочи с богомилски символи върху фасадата. На каменни стели пред входа са изписани имената на двамата свещеници - иерей Петко и иерей Йова, както и на майстор Тона. Втората стела разкрива имената на дарителите (ктиторите) на църквата. Цанков предполага, че тези неканонични символи не са правени специално за храма, а са пренесени от старото средновековно светилище. Опознавателният тур продължи към Белоградчик.

БЕЛОГРАДЧИШКИТЕ СКАЛИ

Скалният комплекс Белоградчишки скали е с дължина около 30 км и ширина 6-7 км. Простира се от запад на изток от връх Ведерник до селата Боровица и Белотинци (познато и като Горно Белотинци). По данни от проучване на Сдружение „Завинаги Европа“ през 2019 г. Белоградчишките скали са изваяни от природни феномени в продължение на 200 милиона години. Червеният им цвят се дължи на съдържанието на железен оксид.

Съставени са от утаечни скали от пясък и различни, често големи, скални късове, покрити от варовити утайки

Различават се по форма и размери, достигайки височини над 100 метра. Скалите са използвани като естествена защита от византийци, българи и османци в различни епохи. В миналото са били издълбани стотици стъпала, някои от които са запазени и до днес. На много места могат да се видят останки от сгради, стени, парчета от тухли, фрагменти от керамика.

Белоградчишките скали бяха номинирани в конкурса "Новите седем чудеса на света" през 2007 година. Те достигнаха до предпоследната фаза на номинациите и се наредиха сред 77-те финалисти от общо 261 природни обекта. Белоградчишката крепост е паметник на културата от национално значение и една от най-запазените крепости в страната, пише на официалния сайт на Община Белоградчик. Изградена е между I и III век от н. е. от римляните за охрана на стратегически пътища, пресичащи района. В късната античност е част от отбранителната система на Римската, а по-късно и на Византийската империя.

Крепостта е доизградена от българите и е една от последните български твърдини, завладени от турците. Използвана е от тях като гарнизон и е преустроена за защита с огнестрелно оръжие в периода 1805–1837 година. Състои се от три крепостни двора и една бойна площадка. Архитектурните постижения в изграждането на първите отбранителни сектори и масивните портали са основните аргументи при определяне на статута им – паметници с национално значение. След дълга разходка и много снимки журналистите се отправиха към с. Боровица, където посетиха фестивала на Ферментационните продукти от северозапада, организиран от изба „Боровица“, и опитаха местни вина, бира и млечни продукти. Турът продължи към Боров камък.

БОРОВ КАМЪК

Това е величествен скален природен феномен, част от ансамбъла на Белоградчишките скали и обявен е за природна забележителност през 1976 г. Образуван е преди около 220 млн. г. от червени континентални пясъчници. Името му е много старо и произхожда от борове по билото му, които са го красили от дълбока древност. Оттам е и името на самото село Боровица. През лятото на 2000 г. опустошителен пожар изгаря борове, разказва монах Йоаким от Червената църква „Света Троица“, над село Боровица. Църквата е на повече от век и половина, построена върху стар храм преди Освобождението от жителите на село Боровица. Вярва се, че преди на същото място е имало и манастир.

Построена е от италиански майстори, от Боров камък, което ѝ дава червения цвят. Около църквата има няколко оброчни кръста, две пещери, както и келтско светилище и римско укрепление.

Тайничко всички се помолиха и пожелаха нещо, защото вярванията на местните са, че църквата събдява молитвите.

ЧИПРОВЦИ

След този „фитнес тур“, както го определиха участниците, групата се отправя към Чипровци и Историческият музей, основан през 1988 г., във връзка с честването на 300-годишнината от избухването на Чипровското въстание.

Чипровци е едно от най-старите селища в България, възникнало още по времето на траките. Името му произлиза от латинската дума „сиргит“ (мед), заради добива на мед в района. Залежите били и от олово, злато, сребро и желязо, разказа уредничка в музея.

Освен рударството, Чипровци е известен и със своето килимарство, с това, че от тук започва католицизма в България и е написана първата история на България, 100 г. преди Паисиевата „История Славянобългарска“, от Петър Богдан – „За древността на бащината земя и за българските дела“.

Групата посети ателие за изработка на чипровски килими, където Йоана Чушкарева направи

демонстрация и разказа за процеса на работа. Родът ѝ се занимава от пет поколения със занаята.

Чушкарева разказа, че по професия е архитект, но по душа остава килимарка. В семейната фирма сега тя отговаря за дизайна на килимите.

„Това е един затворен процес. Сами си отглеждаме овце за вълна, правим преждата, боядисваме я, изготвяме дизайна и тъчем на ръка“, разказва тя.

Чипровският килим е гладък, тъче се на вертикален стан, с много гъста основа от памук, и има две лица, които са абсолютно еднакви. Изготвя се на базата на триъгълната форма и за дизайна му се разглеждат два периода – дизайнерски, след създаването на кооперативно дружество „Работен труд“ за килими, и преди него, когато тъкачките просто са създавали килим по готов проект.

Чушкарева разказа, че екипът на фирма „Чушкарчето“ организира летни работилници за килими „Предизвикателство: погледни Чипровци през очите на килимарката“. За 4 дни се дава възможност на хората да се научат как се прави един килим – от вълната през преждата до цялостната изработка. Тази година работилницата ще се проведе от 9 до 13 юли и от 20 до 24 август.

За производството на „Чипровско пиво“– продукт на първата семейна занаятчийска пивоварна в Северозападна България, разказа младият предприемач Цветомир Стефанов, който е на 18 години, когато създава своята марка. В своята пивоварна Стефанов, сега на 23 г., обясни за целия път на производството – от ечемичния малц, хмела и маята до бутилирането и етикетирането, и пожела „До нови срещи“ на всички.

Български танцов спектакъл „Хх-63“ ще бъде представен на фестивал в Амстердам

Новият спектакъл "Хх-63" на хореографката Нега Ружева и колектив Тревога бе представен предпремиерно на 17-ото издание на One Dance Festival в Дома на културата „Борис Христов“ в Пловдив. Проектът Хх-63 получи подкрепата на един от най-влиятелните фестивали за танц в Европа - Julidans, Амстердам. Снимка: Любомир Янков, стажант фоторепортер/БТА

РУМЕНА ДИМИТРОВА, СТАЖАНТ МИНФ

Световната премиера на спектакъла „Хх-63“ на хореографката Нега Ружева и колектив „Тревога“ е в Амстердам на 12 юли. Той ще бъде представен в рамките на международния фестивал за съвременен танц Julidans, съобщи Ружева пред БТА.

„Хх-63“ е копродукция, създадена от Julidans и One Dance фестивал с подкрепата на The Platform, фондация Dirty Art, ICK Amsterdam и Център за съвременни изкуства "Топлоцентрала", пише в програмата на фестивала. Финансиран е от

Амстердамския фонд за изкуства, NORMA, Prins Bernhard Cultuurfonds и с подкрепата на Европейския съюз чрез инструмента Next Generation EU.

Спектакълът беше представен предпремиерно на седемнадесетото издание на One Dance Festival в Пловдив. Това е вторият танцов спектакъл на Нега Ружева. Драматургията е на Никола Стоянов.

„Хх-63“ се роди от усещането за поколенческа криза. Последните няколко години бяха трудни за преглъщане – войни, възход на крайноесни политики, климатична тревожност. По това време работех в голям клуб в Амстердам и наблюдавах как цялото това напрежение се изливаше в нощния живот – пог

формата на разпад, екстаз, нужда от бягство“, разказа Нега Ружева. Тя дебютира през 2024 г. със спектакъла ["11 3 8 7"](#), с който печели наградата за дебют Best of Fringe, Амстердам, селекция в мрежата Aerowaves Twenty24 и място в Топ 5 на танцовите представления на нидерландския сезон 2023/2024 на NRC. "Хх-63" пък е първият български спектакъл, копродукциран от Julidans – Амстердам.

В анонса за спектакъла в [сайта на Julidans](#) се казва, че "Хх-63" не е представление за отпускане и релакс. Това е сензорна атака. Пътуване.

Танц на ръба на системата. Разтърсващо представление, където танц, визуални образи,

театър и електронни звукови пейзажи се сливат, за да създадат дистопичен пейзаж на сънищата – обезпокоителен, чувствен и завладяващ. Хореографията флиртува с напрежението в целия му сексуален заряд, изпълнено с иронично чувство на безпокойство.

„Хх-63 носи противоречия – между реалност и бягство, между апатия и копнеж. Заедно с екип „Тревога“ го изградихме като хореографска халюцинация – смесица от поп-травма, безкрайно скролване и техно-желание.

Създадохме дистопична чакалня, в която изследваме пренастигането, нуждата от забрава и насилствената хореография на съвременното желание“, каза за БТА възпитаничката на Sandberg x SNDO Неда Ружева. Работата ѝ е отражение на света такъв, какъвто го усеща – фразментиран, противоречив и телесен.

„Заедно с Никола Стоянов изградихме драматургия, която създава усещане за спираловидно време – за редуване между емоционални крайности, повторения и леки измествания. Персонажите се движат в цикли, но никога по един и същи начин. Всеки техен „тик“, импулс или обсебя започва да се разгръща, да намира език.

Постепенно удоволствието и неудовлетворението се превръщат в ритъм, почти в протокол. А напрежението между тях – в основен двигател на сценичното тяло“, каза хореографката, която работи и твори в Амстердам, след завършване на университета Amsterdam School of the Arts.

Днес „Тревога“ е в процес на трансформация, допълни Неда Ружева. „С нов, по-разнороден екип, искам да я превърна в лейбъл – пространство за продукция, но и за артистична среща.

Платформа за хореографи, които не се страхуват да оставят съвремието да им влезе под кожата“. Темите, които тя и екипът изследват, са силно повлияни от опита им като мигранти и личните разочарования, преживени между живота на Изток и Запад.

След официалната премиера на фестивала Julidans в Амстердам, спектакълът ще бъде представен на турне в Нидерландия през есента, а по-късно групата ще направи и европейска обиколка.

„Особено се вълнуваме, че през ноември ще се завърнем в България за първото ни представление в София.

Интересно ми е как преживяванията ни в Хх-63 ще резонират с българската аудитория“.

Неда Ружева, която е на 25 години, се надява публиката да усети интензивната и понякога болезнена примамливост на бягството – върховете и спадовете, които идват с прекомерната стимулация, отчуждението и копнежа.

„Искаме да ги заведем на едно трансоподобно пътуване през синтетично удоволствие и емоционален остатък, където реалността е сурова, но зловещо красива.

Целим да създадем усещане, което колебае между дистопия и надежда – пространство, в което

зрителите могат да се замислят за своите собствени преживявания в един свят, който едновременно ги привлича и отблъсква.

Това е една по-голяма, по-сложна реалност, която искаме да усетят, без да налагаме морални оценки, а да провокираме размисъл и емоция“, разказа Неда Ружева.

